

Sygn. akt III K 101/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2019r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSO Karin Kot

Ławnicy Barbara Woźnicka, Grażyna Ługowska

Protokolant Patrycja Poczynek

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Bolesławcu

Katarzyny Wójcik- Kurcio

po rozpoznaniu w dniach 17 września 2018r., 17 października 2018r.,

21 listopada 2018r., 12 grudnia 2018r., 9 stycznia 2019r., 22 lutego 2019r. sprawy karnej

K. K. (2)c. J. i E. z domu Ż.

ur. (...) w B.

oskarżonej o to, że:

w dniu 29 maja 2018 roku w B. usiłowała spowodować u P. T. ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu poprzez zadanie wymienionemu jednego ciosu nożem w okolicę łopatki lewej, czym spowodowała u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci rany klutej klatki piersiowej okolicy łopatkowej lewej o szerokości 2 cm, drążącej do szczytu jamy opłucnej, rany płata górnego płuca lewego z niewielką odmą i niewielkim krwiakiem w jamie opłucnej oraz odmy podskórnej powłok klatki piersiowej, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała pokrzywdzonego trwającym powyżej siedmiu dni, jednak zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na zadanie ciosu ze zbyt małą siłą i zbyt płytkie wbicie ostrza noża w ciało pokrzywdzonego,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

I. uznaje oskarżoną K. K. (2) za winną tego, że w dniu 29 maja 2018 roku w B. zadała P. T. jeden cios nożem w okolicę łopatki lewej, czym spowodowała u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci rany klutej klatki piersiowej okolicy łopatkowej lewej o szerokości 2 cm, drążącej do szczytu jamy opłucnej, rany płata górnego płuca lewego z niewielką odmą i niewielkim krwiakiem w jamie opłucnej oraz odmy podskórnej powłok klatki piersiowej, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała pokrzywdzonego trwającym powyżej siedmiu dni, to jest występku z art. 157 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 157 § 1 k.k., wymierza jej karę jednego roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci noża kuchennego zarejestrowanego w wykazie dowodów rzeczowych Drz. 508-518/18;

III. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonej K. K. (2) na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 29 maja 2018r., godzina 12:30 do dnia 17 września 2018r., godzina 12:35;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. K. kwotę 1500 zł oraz dalsze 345 zł tytułem podatku od towarów i usług oraz kwoty 787,27 zł z tytułu zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu;

V. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżoną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym na podstawie art. 17 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych nie wymierza jej opłaty.

UZASADNIENIE

K. K. (2) wraz z konkubentem A. C. począwszy od miesiąca września 2017r. zamieszkiwała w B. przy Alei (...).

(dowód: wyjaśnienia oskarżonej K. K. (2) k. 56-57, k. 61,

k. 228-229,

zeznania świadka A. C. k. 5-7, k. 229-230, k.271-272).

W nocy z 28 na 29 maja 2018r. około godziny 3:30 A. C. wracał z imprezy urodzinowej swojego kolegi do miejsca zamieszkania.

(dowód: zeznania świadka A. C. k. 5-7, k. 229-230, k.271-272).

W trakcie drogi spotkał on A. K. oraz P. T., który poinformował go, że posiada butelkę wódki P. oraz Ż.. A. C. zaprosił A. K. i P. T. do miejsca swojego zamieszkania. Kiedy tam przybyli K. K. (2) nie było w mieszkaniu. A. C., A. K. oraz P. T. rozpoczęli spożywanie alkoholu. Następnie około godziny 4:30 do położonego w B. przy Alei (...) lokalu mieszkalnego przysła K. K. (2). Kobieta znajdowała się już wówczas pod wpływem alkoholu.

(dowód: zeznania świadka A. C. k. 5-7, k. 229-230, k.271-272,

zeznania świadka P. T. k. 28-30,

częściowo zeznania świadka A. K. k. 14).

K. K. (2) oświadczyła, że posiada kwotę 20 złotych, za którą zamierza nabyć bimber na ulicy (...). Wówczas pozostałe przebywające w mieszalniku osoby stwierdziły, że udadzą się tam wraz z K. K. (2). W trakcie drogi P. T. postanowił, że sam pójdzie na melinę, która jednakże była zamknięta. W tym momencie A. C. zaaportował skierowanie się do piekarni po zakup wina. Następnie wszyscy udali się do piekarni gdzie nabyli cztery wina marki F., z którymi powrócili do mieszkania zajmowanego przez A. C. i K. K. (2) i rozpoczęli spożywanie alkoholu. W pewnym momencie P. T. położył się na łóżku.

(dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonej K. K. (2) k. 56-57,

k. 61, k. 228-229,

zeznania świadka A. C. k. 5-7, k. 229-230, k.271-272,

zeznania świadka P. T. k. 28-30,

częściowo zeznania świadka A. K. k. 14).

Po chwili P. T. oddał mocz na łóżko, na którym leżał. Wówczas K. K. (2) zaczęła kilkakrotnie krzyczeć „aby w.” na co P. T. nie reagował. Kiedy K. K. (2) ponownie zażądała aby P. T. opuścił mieszkanie mężczyzna zwrócił się do niej słowami: „ty k. nie w.się bo ja jestem u swojego brata w domu”.

(dowód: zeznania świadka A. C. k. 5-7, k. 229-230, k.271-272).

W tym momencie K. K. (2) podeszła do szuflady aneksu kuchennego i wyciągnęła nóż kuchenny z rękojeścią koloru czarnego z czerwonymi elementami i zaczęła zbliżać się do P. T., który podniósł się na łóżku. Wówczas K. K. (2) zadała mu jeden cios w okolicę lewej łopatki.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonej K. K. (2) k. 56-57, k. 61,

k. 228-229,

zeznania świadka A. C. k. 5-7, k. 229-230, k.271-272,

częściowo zeznania świadka A. K. k. 14).

Następnie K. K. (2) wytarła nóż papierem i odłożyła go na blacie kuchennym.

(dowód: zeznania świadka A. C. k. 5-7, k. 229-230, k.271-272).

W tym momencie P. T. zaczął krwawić z rany oraz kaszleć pozostawiając krwawe ślady na plastikowym wiaderku, które znajdowało się na podłodze w pokoju po czym udał się do łazienki, gdzie również pozostawił ślady krwi.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonej K. K. (2) k. 56-57, k. 61,

k. 228-229,

zeznania świadka A. C. k. 5-7, k. 229-230, k.271-272).

Następnie A. C. zaczął zaklejać P. T. ranę plastrami po czym zwrócił się do niego aby udał się do szpitala. Kiedy P. T. opuszczał wraz z A. K. mieszkanie zajmowane przez K. K. (2) i A. C. K. K. (2) zwróciła się do nich słowami: „w. stąd” po czym kiedy P. T. i A. K. opuścili lokal położony w B. przy Alei (...) udała się spać.

(dowód: zeznania świadka A. C. k. 5-7, k. 229-230, k.271-272,

zeznania świadka A. K. k. 14).

Po opuszczeniu mieszkania zajmowanego przez K. K. (2) i A. C. P. T. i A. K. szli ulicami (...). W pewnym momencie P. T. zasłabł. Przypadkowo przechodząca kobieta zawiadomiła pogotowie ratunkowe, którego zespół udzielił P. T. pomocy medycznej po czym mężczyzna został przewieziony do szpitala w B.. O zdarzeniu powiadomiono Policję.

(dowód: zeznania świadka A. K. k. 14,

zeznania świadka S. M. k. 52-53).

W następstwie zachowania K. K. (2) P. T. doznał: obrażeń ciała w postaci rany klutej klatki piersiowej okolicy łopatkowej lewej o szerokości 2 cm, drażącej do szczytu jamy opłucnej(kanał rany w ścianie klatki piersiowej długości 6 cm), rany płata górnego płuca lewego z niewielką odmą i niewielkim krwakiem w jamie opłucnej oraz odmy podskórnej powłok klatki piersiowej, których bezpośrednim skutkiem było naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia trwające dłużej niż 7 dni, inne niż ciężki uszczerbek na zdrowiu.

(dowód: opinia sądowo – lekarska z dnia 30 maja 2018r. k. 67-68,

opinia sądowo – lekarska uzupełniająca z dnia 15 lipca 2018r.

k. 135-136,

ustana opina biegłego patomorfologa R. P. k. 230-232).

W dniu 29 maja 2018r. o godzinie 13:01 K. K. (2) posiadała 1,34 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. W pobranej od P. T. próbce krwi biegły stwierdził alkohol etylowy w stężeniu 3,9 promila.

(dowód: protokół badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu k. 4,

sprawozdanie z przeprowadzonych badań zawartości alkoholu

etylowego w próbce krwi k. 113)

Biegli lekarze psychiatrzy na podstawie akt sprawy i w oparciu o przeprowadzone badanie stanu psychicznego K. K. (2) zgodnie stwierdzili, iż K. K. (2) nie jest chora psychicznie w rozumieniu psychozy aktualnie i nie była chora psychicznie w krytycznym czasie. Nie jest ona też upośledzona umysłowo. W okresie objętym zarzutem znajdowała się ona w stanie upojenia alkoholowego o przebiegu prostym. K. K. (2) w krytycznym czasie w odniesieniu do stawianego zarzutu nie miała z przyczyn chorobowych zniesionej ani w stopniu znacznym ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia zarzucanego jej czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

(dowód: opinia sądu – psychiatryczna k. 137-143).

K. K. (2) ma 37 lat. Przed zatrzymaniem zamieszkiwała wraz z konkubentem A. C. w, należącym do matki konkubenta i składającym się z dwóch pokoi, kuchni oraz łazienki, lokalu mieszkalnym położonym w B. przy Alei (...). Kobieta posiada podstawowe wykształcenie. Jest stanu wolnego, posiada dwóch synów ze związków z K. G. oraz J. Ś., przy czym P. G. był wychowywany przez matkę ojca dziecka, zaś K. Ś. przebywa aktualnie prawdopodobnie w rodzinie adopcyjnej. Matka K. K. (2) zmarła gdy miała ona 11 lat. Do czasu śmierci matki K. K. (2) była bardzo dobrą uczennicą, która nie sprawiała problemów natury wychowawczej. Po śmierci matki, z którą była bardzo zżyta, K. K. (2) nie potrafiła się odnaleźć. Jej ojciec załamany sytuacją stał się niewydolny wychowawczo, zaczął nadużywać alkoholu. Wówczas K. K. (2) starała się wychowywać babcia oraz jej przyrodnia siostra. Później K. K. (2) przebywała w ośrodkach młodzieżowych, z których jednakże uciekała. Bezpośrednio przed zatrzymaniem K. K. (2) utrzymywała się wraz z A. C. z pomocy M. (...) oraz pomocy C. (...). Wcześniej pracowała ona zarobkowo na terenie Niemiec, jak również w okresie od 6 grudnia 2017r. do 31 stycznia 2018r. była zatrudniona w przedsiębiorstwie (...) w T. na stanowisku operator maszyn. Przed zatrzymaniem K. K. (2) nadużywała alkoholu łącznie ze spożywaniem denaturatu rozcieńczonego z napojem c. (...). Poza tym zażywała także środki odurzające. W środowisku lokalnym K. K. (2) posiada negatywną opinię.

(dowód: wywiad środowiskowy dotyczący oskarżonej k. 94-97).

Oskarżona K. K. (2) nie była wcześniej karana sądowo.

(dowód: informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego k. 78).

Oskarżona K. K. (2) składając po raz pierwszy w toku śledztwa wyjaśnienia oświadczyła, iż nie wie czy przyznaje się do popełnienia zarzucanego jej czynu ponieważ niczego nie pamięta. W złożonych wyjaśnieniach wskazała, że przez okres sześciu miesięcy nie spożywała alkoholu jednakże w miesiącu kwietniu 2018r. ponownie zaczęła nadużywać alkoholu i dodatkowo w dniu zdarzenia wraz z konkubentem zażyła tabletki uspokajające o nazwie h. (...). Oskarżona wyjaśniała, iż kiedy wróciła do domu w nocy 29 maja 2018r. zdenerwowała się na konkubenta, który wpuścił do miejsca ich zamieszkania A. K. i P. T.. Następnie, jak wyjaśniła, opuściła mieszkanie wraz z A. K., P. T. i A. C., do którego jednak powrócili w celu spożywania alkoholu. Oskarżona stwierdziła: „nie pamiętam tego czy brałam nóż, czy że wbiłam go P. w plecy” (k. 57) dodając, że pamięta jedynie, iż wspólnie z A. K., P. T. i A. C. spożywała alkohol w postaci nalewek, że P. T. napłuł krwią do wiaderka oraz, że została zabrana przez funkcjonariuszy Policji, których A. C. poinformował, że K. K. (2) ugodziła nożem P. T.. Składając wyjaśnienia oskarżona stwierdziła: „jeśli faktycznie ja to zrobiłam, to bardzo przykro mi z tego powodu, nie wiem czemu miałabym to zrobić” (k. 57). Podczas posiedzenia w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania oskarżona wskazała: „ja bardzo żałuję tego co stało i się przyznaję do popełnienia zarzucanego mi czynu (k. 61). Podczas rozprawy w dniu 17 września 2018r.

oskarżona przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu twierdząc: „uważam, że ja to zrobiłam, bo czytając zeznania świadków przeczytałam, że nie chciał opuścić mieszkania, zesikał się na łóżko i mnie wyzywał, to wydaje mi się bardzo prawdopodobne” (k. 228). W toku postępowania sądowego oskarżona stwierdziła, że znany jej M. W. miał posiadać zasłyszane od A. C. lub P. T. informacje jakoby powodem zachowania oskarżonej względem P. T. miała być próba gwałtu K. K. (2) przez P. T..

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej K. K. (2) w tym zakresie w jakim przyznała się ona do zadania ciosu nożem w okolicę łopatki lewej P. T. albowiem w tej części pozostawały one w zgodzie z pozostałymi zebranymi w sprawie dowodami, w tym zwłaszcza z logicznymi, spójnymi i wzajemnie się uzupełniającymi relacjami świadków w osobach A. C., który szczegółowo, wręcz drobiazgowo opisał zachowanie uczestników zdarzenia z udziałem oskarżonej i P. T. oraz A. K., która wprawdzie miała wątpliwości w zakresie tego czy P. T. mógł rzeczywiście pomoczyć łóżko, na którym siedział choć jak stwierdziła: „widziałam, że łóżko było mokre” (k. 14), jednakże opisując postępowanie oskarżonej względem pokrzywdzonego przedstawiła ona zapamiętany obraz zdarzeń w sposób zbieżny z relacją powołanego wyżej świadka. Odnosząc się z kolei do tej części zeznań świadka A. K., w których odmiennie aniżeli świadek A. C. oraz P. T. relacjonuje okoliczności poprzedzające zajście wskazać należy, iż Sąd rozstrzygając wątpliwości na korzyść oskarżonej odmówił wiary świadkowi w tym zakresie zwłaszcza, że podawane przez świadka informacje odnośnie zachowania oskarżonej K. K. (2) jakoby oskarżona miała po powrocie do domu wszcząć awanturę o wódkę, obudzić wszystkich i nakazać im spożywanie alkoholu były odosobnione. Wprawdzie świadek P. T. pamiętał przebieg zdarzenia jedynie częściowo a mianowicie do chwili gdy położył się lub usiadł na łóżku w położonym w B. przy Alei (...) mieszkaniu A. C. jednakże mając na względzie okoliczność, że jego relacja była zbieżna z zeznaniami świadka A. C. posłużyła ona Sądowi do rekonstrukcji stanu faktycznego w niniejszej sprawie. Na marginesie powyższych rozważań wskazać należy, iż w złożonych wyjaśnieniach oskarżona podnosząc, iż po powrocie do domu była zdenerwowana obecnością P. T. i jego konkubiny i twierdząc: „Ja ich wtedy wyrzuciłam, ale wyszło na to, że wyszliśmy razem i potem wróciliśmy jednak do domu żeby razem pić alkohol. Ja ich zaprosiłam” jednocześnie dodała: „Nie przypominam sobie żebyśmy się kłócili w trakcie picia alkoholu” (k. 57). W tych okolicznościach Sąd uznał, że także wyjaśnienia oskarżonej w tej części jako sprzeczne z wiarygodnymi z powołanych wyżej względów zeznaniami świadków A. C. i P. T. należało uznać za nieprawdziwe. Jako całkowicie niewiarygodne Sąd ocenił zasłyszane przez oskarżoną twierdzenia jakoby powodem jej agresji względem pokrzywdzonego miała być podjęta przez P. T. wobec K. K. (2) próba gwałtu. Należy w tym miejscu zauważyć, że żaden z bezpośrednich świadków zdarzenia nie wskazywał aby w rzeczywistości P. T. podjął jakiegokolwiek działania względem oskarżonej, które miałyby podtekst seksualny, co więcej był on do tego stopnia upojony alkoholem, iż nie utrzymał moczu w związku z tym nie sposób przyjąć aby dopuścił się usiłowania gwałtu K. K. (2). Na marginesie powyższych rozważań wskazać należy jedynie, iż Sąd podczas rozprawy w dniu 12 grudnia 2018r. ponownie przesłuchał świadka A. C., od którego zgodnie z informacją pochodzącą od obrońcy oskarżonej, M. W. miał powziąć wiadomość o okolicznościach zajścia, w tym zwłaszcza, że oskarżona działała z agresją w stosunku do P. T. albowiem ten próbował ją zgwałcić lub molestować. W złożonych zeznaniach świadek A. C. kategorycznie zaprzeczył aby znał M. W. twierdząc, iż nie wie „nic na temat jakiegokolwiek niewłaściwego zachowania P. T. względem K. K. (2) podczas zdarzenia kiedy został ugodzony nożem” (k. 271). Logiczne, spójne i konsekwentne zeznania świadka A. C. w powiązaniu z informacjami podanymi przez pokrzywdzonego, który w sposób przekonujący wskazał na zapamiętane okoliczności podając, w którym momencie „urwał mu (mi) się film to znaczy nic nie pamięta(m) co się dalej działo” (k. 29) w związku z czym nie sposób uznać aby w późniejszym czasie informował on M. W. o powodzie agresji oskarżonej względem niego, dorowadziły do oddalenia wniosku dowodowego o przesłuchanie w charakterze świadka M. W..

Za prawdziwe Sąd uznał zeznania świadka S. M. w zakresie fragmentu ustalonego stanu faktycznego, w którym brał udział albowiem jako funkcjonariusz Policji i osoba całkowicie obca do stron postępowania nie miał on żadnego interesu w składaniu nieprawdziwej treści relacji.

Sąd dał wiarę rzetelnej, jasnej i odpowiadającej prawidłowości logicznego rozumowania w związku z czym w pełni wiarygodnej opinii biegłych lekarzy psychiatrów, której prawdziwość nie była przy tym kwestionowana przez żadną ze stron postępowania.

Brak było przyczyn, by kwestionować wartość dowodową pozostałych zebranych w sprawie dokumentów. Pochodzą bowiem od podmiotów uprawnionych do ich wydania, nie są dotknięte brakami lub błędami, które by poddawały w wątpliwość ich wiarygodność.

Z uwagi na powyższe nie budzi, zdaniem Sądu, wątpliwości to, że oskarżona K. K. (2) swoim zachowaniem dopuściła się przestępstwa z art. 157 § 1 k.k., kiedy to w dniu 29 maja 2018 roku w B. zadała P. T. jeden cios nożem w okolicę łopatki lewej, czym spowodowała u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci rany klutej klatki piersiowej okolicy łopatkowej lewej o szerokości 2 cm, drążącej do szczytu jamy opłucnej, rany płata górnego płuca lewego z niewielką odmą i niewielkim krwakiem w jamie opłucnej oraz odmy podskórnej powłok klatki piersiowej, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała pokrzywdzonego trwającym powyżej siedmiu dni.

Jak wynika z ugruntowanej linii orzecznictwa i poglądów doktryny o zamiarze sprawcy świadczy całokształt podmiotowych i przedmiotowych okoliczności albowiem dopiero na podstawie wszystkich okoliczności związanych z konkretnym zdarzeniem i osoby sprawcy możliwe jest odtworzenie rzeczywistych jego przeżyć i ustalenie do czego zmierzał, czego chciał względnie – postępując w określony sposób - co przewidywał i na co się godził. Ustalając winę oskarżonej K. K. (2) a także zamiar jaki jej towarzyszył Sąd miał na względzie treść opinii sądowo – psychiatrycznej, z której wynika, iż wieloletnie nadużywanie alkoholu doprowadzało do zubożenia jej osobowości. W złożonej opinii biegli zgodnie podali, iż płytka jest u oskarżonej osobowość wyższa a potrzeby i zainteresowania skupiają się wokół prostych spraw codziennych. Jak przy tym wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zachowanie oskarżonej było reakcją na to, iż pokrzywdzony P. T., który w chwili zdarzenia był w stanie znacznej nietrzeźwości, oddał mocz do, znajdującego się zajmowanym przez oskarżoną i jej konkubenta mieszkaniu, łóżka. W tych okolicznościach będąca także pod znacznym wpływem alkoholu oskarżona używając noża długości 15,5 centymetra zadała mu jeden cios w okolicę łopatki lewej. Na skutek działania oskarżonej doszło u pokrzywdzonego do naruszenia czynności narządów ciała i rozstroju zdrowia trwającego dłużej niż 7 dni. Obrażenia jakich doznał pokrzywdzony nie stanowiły choroby realnie zagrażającej jego życiu. Jak wynika z opinii biegłego patomorfologa obserwacja pokrzywdzonego, badania przedmiotowe i wyniki badań dodatkowych (obrazowych, laboratoryjnych) nie wykazały objawów wskazujących na rozwój choroby pourazowej mogącej stanowić realne zagrożenie dla życia pokrzywdzonego, czyli ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w rozumieniu art. 156 k.k. Jak podał biegły należy przyjąć, iż krwienia z ran klatki piersiowej i płuc samoistnie ustały, a niewielka odma opłucnowa nie powodowała istotnego upośledzenia wydolności oddechowej. Podczas rozprawy w dniu 17 września 2018r. biegły jednoznacznie wskazał, iż w tych okolicach anatomicznych, w które został zadany cios, nie przebiegają szczególnie duże naczynia krwionośne, a w głębi klatki piersiowej jest płuco, które po zranieniu i wytworzeniu się odmy zmniejsza swoją objętość tym samym zamykając ranę wytworzoną w płucu. W tym mechanizmie dochodzi do ustania krwawienia i ustania dalszego wytwarzania się odmy, szczególnie gdy rana nie jest zbyt głęboka, ponieważ gdyby była głęboka i drążyła do przyśrodkowych partii płuca, to wtedy krwawienie z większych naczyń położonych w głębi płuca byłoby na tyle obfite i dynamiczne, że rana płuca nie uległaby zamknięciu, nawet pomimo obkurczania się płuca i tym samym doszło by do groźnego dla życia krwotoku oraz odmy. Biegły dodał, iż w tej okolicy znajdują się kości i nie można wykluczyć, że nóż zetknął się z kością podczas ciosu jednakże brak dokładnej lokalizacji opisu rany w dokumentacji medycznej pokrzywdzonego nie pozwolił na wydanie w tym zakresie katagorycznej opinii. Z uwagi na niemożność ustalenia czy powodem, iż nóż zatrzymał się w ciele pokrzywdzonego na odległość 6 centymetrów z tego względu, że taka była siła tego ciosu oskarżonej czy też dlatego, że napotkał na przeszkodę Sąd, rozstrzygając wątpliwości na korzyść oskarżonej przyjął, iż decydujące znacznie w sprawie miała siła ciosu. W tym stanie rzeczy mając na względzie powołane powyżej okoliczności oraz uwzględniając sposób działania oskarżonej dojść należało do przekonania, iż w sprawie w żadnej mierze nie sposób przyjąć aby nieodzownym skutkiem jej działania mógł być ciężki uszczerbek na zdrowiu P. T.. Stanowisko Sądu koreluje przy tym z zawartym w zarzucie aktu oskarżenia stanowiskiem rzecznika oskarżenia, iż zadanie przez oskarżoną ciosu nastąpiło ze zbył małą siłą i zbyt płytkie było wbicie ostrza noża w ciało pokrzywdzonego.

W tym miejscu należy zauważyć, iż przestępstwa skierowane przeciwko życiu i zdrowiu są przestępstwami materialnymi, czyli dokonanymi w momencie spowodowania ustawowo określonego skutku. W wypadku tych przestępstw o kwalifikacji prawnej czynu decyduje przede wszystkim powstały skutek, choć w pewnych przypadkach,

gdy skutek zamierzony był dalej idący niż osiągnięty, możliwe jest przyjęcie usiłowania do surowiej zagrożonego przestępstwa (por. wyrok Sądu Najwyższego z 19 listopada 1981 r., II KR 184/81, OSNKW 1982, Nr 1 - 2, poz. 4; wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 13 września 2001 r., II AKa 161/01, OSA 2002, z. 12, poz. 83; wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 3 lutego 2016 r., II AKa 303/15, Lex nr 200769). W ocenie Sądu w realiach niniejszej sprawy możliwość przypisania oskarżonej usiłowania do surowiej zagrożonego przestępstwa mogłaby zachodzić jedynie wówczas, gdyby oskarżona nie zrealizowała zamierzonego i dalej idącego skutku w wyniku zadziałania przyczyny zewnętrznej, niezależnej od niej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 30 grudnia 2016 r. II AKa 180/16). Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oskarżona po spowodowaniu u pokrzywdzonego obrażeń ciała skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała pokrzywdzonego trwającym powyżej siedmiu dni wytarła nóż papierem, odłożyła go na blacie kuchennym i nie kontynuowała zadawania ciosów pomimo braku reakcji ze strony uczestników zdarzenia. W tym stanie rzeczy nie sposób uznać aby zamiarem oskarżonej było spowodowanie u pokrzywdzonego P. T. ciężkiego uszkodzenia ciała.

Związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem oskarżanej zadającej pokrzywdzonemu ranę nożem, a obrażeniami jakich doznał P. T. nie nasuwa wątpliwości. Jak wnika z wiarygodnej, z powołanych powyżej względów, opinii sądowo – lekarskich, doznane przez pokrzywdzonego obrażenia spowodowały u niego naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia trwające dłużej niż 7 dni, inne niż ciężki uszczerbek na zdrowiu.

Nie ulega przy tym wątpliwości, iż oskarżona K. K. (2), która osiągnęła wiek pozwalający na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej, i której stopień rozwoju intelektualnego i emocjonalnego nie odbiega od stopnia rozwoju przeciętnej osoby, zadając pokrzywdzonemu jeden cios nożem ukierunkowany w okolice łopatki lewej powodując u niego między innymi ranę kłutą klatki piersiowej okolicy łopatkowej lewej o szerokości 2 cm, drążącej do szczytu jamy opłucnej (kanał rany w ścianie klatki piersiowej długości 6 cm), ranę płata górnego płuca lewego z niewielką odmą i niewielkim krwiakiem w jamie opłucnej oraz odmę podskórną powłok klatki piersiowej, przewidywała możliwość wystąpienia u pokrzywdzonego powołanych obrażeń, które są normalnym następstwem użytych środków i godziła się na ich wystąpienie, co z kolei oznacza, iż działała ona umyślnie z zamiarem ewentualnym.

Sąd uznał, że wina oskarżonej co do przypisanego jej czynu nie budzi wątpliwości. K. K. (2) dopuściła się czynu bezprawnego, zagrożonego karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5, niosącego znaczny stopień społecznej szkodliwości. W toku postępowania ustalono, że poczytalność oskarżonej nie budziła wątpliwości, zatem można przypisać jej winę i nie zachodzą wobec niej jakiegokolwiek inne okoliczności wyłączające odpowiedzialność karną.

Nie ulega wątpliwości, że K. K. (2) swoim zachowaniem okazała brak szacunku dla zdrowia i życia człowieka. Używając noża kuchennego zaatakowała w godzinach porannych, w mieszkaniu, do którego pokrzywdzony został uprzednio zaproszony wraz z konkubiną przez syna właścicielki lokalu a zatem miejscu, w którym pokrzywdzony powinien czuć się całkowicie bezpiecznie, znanego sobie mężczyznę, który nie przejawiał wobec niej w tym czasie żadnych agresywnych zachowań a jedyne dopuścił się oddania moczu na znajdujące się w mieszkaniu łóżko. Nie bez znaczenia w sprawie pozostawało, iż po zadaniu ciosu oskarżona wyprosiła plującego krwią pokrzywdzonego i jego konkubinę z mieszkania, sama zaś udała się na spoczynek. Oskarżona nie była wprawdzie wcześniej karana sędownie, jednakże bezpośrednio przed zatrzymaniem utrzymywała się z pomocy M. (...) oraz pomocy C. (...), nadużywała alkoholu a także zażywała środki odurzające. Niewątpliwie oskarżona jest osobą zdemoralizowaną, nie przestrzega zasad i norm społecznych, prowadzi pasożytniczy tryb życia.

W tych warunkach jako współmierną do stopnia zawinienia oraz społecznej szkodliwości czynu oskarżonej K. K. (2) Sąd uznał karę jednego roku pozbawienia wolności. Z całą pewnością okoliczności niniejszej sprawy, a w szczególności postawa oskarżonej, która dopuściła się ataku na bezbronnego pokrzywdzonego, którego znała i który nie wykazywał wobec niej w tym czasie jakiegokolwiek działań agresywnych i postępująca demoralizacja oskarżonej, przemawiają za wymierzeniem jej kary w takim wymiarze. Kara taka jest adekwatna do znacznego stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz stopnia winy K. K. (2). Z całą pewnością nie może ta kara zostać uznana za nadmiernie surową, ale również nie za zbyt łagodną. Należycie oddaje ona szkodliwość zachowania sprawcy, czyni zadość oczekiwaniom prewencji ogólnej i szczególnej, skutkuje przecież izolacją oskarżonej. Tak zakreślona prawnokarna represja winna skutkować

osiągnięciem zapobiegawczych celów kary, ale również należyście uzmysłwić sprawcy naganność zachowania i służyć osiągnięciu celów wychowawczych.

Na podstawie art. 44 § 2 k.k. Sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa noża kuchennego, który służył oskarżonej do popełnienia przestępstwa.

W oparciu o przepis art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył oskarżonej na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 29 maja 2018r., godzina 12:30 do dnia 17 września 2018r., godzina 12:35.

O kosztach nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonej orzeczono na podstawie przepisu art. 29 ust.1 Ustawy – Prawo o adwokaturze. Przyznając wyznaczonemu dla oskarżonej obrońcy z urzędu zwrot poniesionych wydatków stanowiących koszt dojazdu do Sądu oraz aresztu samochodem Sąd miał na względzie zawarte w zestawieniu kosztów sporządzonym przez obrońcę wyliczenie i uwzględnił koszty dojazdu obrońcy celem uczestnictwa w posiedzeniu dotyczącym dalszego stosowania względem oskarżonej tymczasowego aresztowania, w rozprawie oraz koszty dojazdu na widzenie z oskarżoną osadzoną w Zakładzie Karnym Nr 1 we W.. Jednocześnie Sąd nie znalazł podstaw do tego by uwzględnić wniosek obrońcy o zasądzenie kosztów udziału w posiedzeniu w przedmiocie orzeczenia o dalszym stosowaniu wobec oskarżonej izolacyjnego środka zapobiegawczego.

Biorąc pod uwagę sytuację finansową oskarżonej K. K. (2) - brak majątku, oraz uwzględniając okoliczność, iż wobec oskarżonej orzeczona została bezwzględna kara pozbawienia wolności Sąd, na podstawie przepisu art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, zwolnił ją w całości od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, w tym od opłaty.